

Syn og Salvtredfundstævende Møde.

Torsdagen den 11te December Kl. 1.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der siden sidste Møde er omdeelt Endringsforslag til anden Behandling af „For-
slag til Lov indeholdende Tillæg til Lov af 8de Mars 1856 angaaende Oprettelsen af en Veterinær- og Landbohøjskole“; endvidere Endringsforslag af Udvalget til tredje Behandling af „Udkast til Lov om Lønninger for forskjellige paa Island ansatte Embedsmænd,“ og endelig Endringsforslag af Justitsministeren, tiltraadt af Udvalget, til anden Behandling af „For-
slag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1862 til 31te Mars 1863.“

Det første Nummer paa Dagsordenen var: Fortsættelse af første Behandling af Udkast til Lov om Forandring i Lov om Sognebaands Løsning af 4de April 1855.

Barfod: Naar den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet igaar sagde, at Rigsdagen ved at behandle et Lovforslag, som den nu har behandlet mange Gange, gjorde sig selv til en Synode, saa skal jeg ikke indlade mig videre paa en Gjendrivelse af dette Udsagn, men blot sætte mit bestemte Nei mod hans Ja. Naar den ærede Minister umiddelbart derpaa tilspøiede, at Rigsdagen optraadte som Synode, uagtet den savnede en Mængde Betingelser for at være Synode, saa kommer det Sidste efter min Opfattelse ikke Sagen ved; thi optræder den ikke som Synode, saa behøver den heller ikke at have Betingelserne for at være en Synode. Naar den ærede Minister dernæst erklærede, at denne Sag var en reent kirkelig Sag, saa siger jeg: Nei, det er en reent borgerlig Sag, skjøndt jeg ikke skal indlade mig paa videre at godtgjøre Rigtigheden af min Paastand, ligesaa lidt som den ærede Minister godtgjorde Rigtigheden af sin. Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at hvis Talen f. Ex.

var om, hvem der maatte administrere Sakramenterne, til hvem disse Sakramenter maatte uddeles, og til hvem ikke, hvorledes de skulde uddeles o. s. v., saa var det et geistligt Spørgsmaal; men naar her kun er Tale om, af hvem den Steenbygning maa bruges, som vi kalde en Kirke, saa vil det ligesaa lidt være et kirkeligt Spørgsmaal, som — for at jeg skal gjøre en Sammenligning — om man vilde kalde ethvert Spørgsmaal, der afgjøres med Hensyn til den Bygning, som vi kalde Raad- og Domhuset, et juridisk eller retligt; men det behøves efter min Overbeviisning slet ikke at undersøges, om det er en borgerlig Sag eller en kirkelig Sag, hvorom der her tales; thi Sagen har været behandlet paa forskjellige Rigsdage og under to forskjellige Folkethingsformænd, der vistnok hver for sig fuldkommen vel vidste, hvorvidt det var en Sag, som hørte ind under Rigsdagen, og som Rigsdagen altsaa kunde befkæftige sig med eller ikke, og den er behandlet under to, ja maastee tre Kirke- og Underviisningsministre, som hvis de havde haft den ringeste Tvivl om, at det var en Sag, som ikke kunde eller burde afgjøres paa Rigsdagen, upaatvivelig istedetfor at deeltage i Forhandlingerne vilde have protesteret mod, at disse Forhandlinger fandt Sted. Spørgsmaalet er altsaa efter min Overbeviisning saaledes afgjort, at det ikke behøver videre Om-
tale; men selv om det var et Tvivlsspørgsmaal, hvorvidt denne Sag retligt hører ind under Rigsdagen eller ikke — for mig er det ikke noget Tvivlsspørgsmaal, idet jeg er fuldkommen vis paa, at det er en Sag, som skal og bør finde sin Afgjørelse paa Rigsdagen — saa kan jeg ikke nægte, at jeg for dette Tilfælde be-
kjender mig fuldstændigt til den Anskuelse, som vi iforgaars hørte udtale af den ærede Indenrigsminister, idet han erklærede, at under en konstitutionel Forfatning vilde et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket der var Tvivl om, hvorvidt det skulde afgjøres af den lovgivende Magt eller Administrationen, bestandigt komme ind under den lovgivende Magt. — Ibet jeg nu vender mig til selve Lovforslaget saa skal jeg først og fremmest erklære, at skjøndt jeg ikke er saa ministeriel som min ærede Nabo til-
høre (S. A. Hansen), der retter sin Stemme-
givning efter, hvorvidt den kan have Indfly-